

MELLANSKRIFVEN, a. 2. neutr. — *et.* Skrifven emellan (t. ex. tvenne rader).

MELLANSKOF, n. 5. Afbrott för en tid; mellantid, hvarunder något tills vidare afstannat, upphört. [— skåf.]

MELLANSLAG, n. 5. (boktr.) Linie, eller rad af quadrater eller spån, som sättes emellan stilraderna på en kolumn.

MELLANSLAGEN, a. 2. neutr. — *et.* (boktr.) Satt emellan raderna på en kolumn. *M. cicero*, med mellanslag.

MELLANSLAGSLINIE, f. 5. (boktr.) Linie, som brukas till mellanslag.

MELLANSORT, m. 5. Sort, som närmar sig till hvardera af tvenne mera skilda sorter.

MELLANSPEL, n. 5. 1) Se *Intermezzo*. — 2) (i kortspel) Spel emellan tvenne andra.

MELLANSPETT, m. 2. Fågel af Hackspettsläget, 8 1/2 tum lång, svart- och hvitbrokig. *Picus medius*.

MELLANSTICK, n. 5. 1) Stickande emellan. — 2) Hvad som stickes emellan. — 3) (i kortspel) Stick emellan tvenne andra. *Sitta i m.*, se *Sitta i mellanhand*.

MELLANSTYCKE, n. 4. 1) Stycke mellan tvenne andra. — 2) Se *Mellanpjes*.

MELLANSTÄND, n. 5. Se *Mellanrum*.

MELLANSTÄMMA, f. 4. Stämman, hvars tonhöjd ligger emellan tvenne andra stämmor.

MELLANTAL, n. 5. 1) Tal, som hålles emellan tvenne andra. — 2) a) Siffertal, som uttrycker en aritmetisk storhet emellan tvenne andra tal, d. v. s. är mindre än det ena, större än det andra. — b) Räknetal emellan tvenne andra sådana.

MELLANTID, m. 5. Tiden emellan tvenne tidpunkter eller händelser, eller ifrån det något afstannar, tills det åter börjar.

MELLANTILLSTÄND, n. 5. Tillstånd, som närmar sig till hvardera af tvenne andra mera skiljaktiga.

MELLANTING, n. 5. Någoting mellanvarande.

MELLANTON, m. 5. Ton, som har sitt läge mellan tvenne andra.

MELLANVÄNING, f. 2. 1) Våning, som har sitt läge mellan tvenne andra. — 2) Se *Entresol*.

MELLANVÄGG, f. 2. Se *Skiljevägg*.

MELLANÅT, se *Emellanåt*.

MELLERST, se *Medlerst*.

MELODI, — di, f. 5. (från grek.) Följd af toner af olika höjd och djup, som genom sammanhang och rytm bilda ett musikaliskt helt. Musikalisk tonföljd.

MELODISK eller **MELODIÖS**, a. 2. Välljudande. — *Melodiskt*, adv.

MELODRAM, melödräm, m. 5. (från grek.) Skådespel, hvari det deklamatoriska talet omväxlar med instrumentalmusik.

MELON, -ön, m. 5. (ital. *Mellone*, lat. *Melo*, af grek. *Mälön*, äple) Den stora, runda, saftiga och välsmakande frukten af Melonväxten. — *Ss. M-kärna*, -skifva.

MELONPLÄSTER, se *Melilotenpläster*.

MELONRANKA, f. 4. Ranka af melonväxten.

MELONSÄNG, f. 2. Trädgårdssäng, der meloner växa.

MELONVÄXT, f. 5. Växtslägte af Gurkfamiljen, hvars frukt kallas melon.

MELPOMENE, mällpoméne, nom. prop. f. (grek. myt.) Sorgspelets sånggudinna.

MEMBRAN, mämbrån, m. 5. (af lat. *Membrana*, hud) 1) (anat.) Hvarje hudformig organ,

— 2) Pergament. — 3) Handskrift på pergament.

MEMOÄRER, --ärärr, m. 5. pl. (fr. *Mémoires*, af lat. *Memoria*, minne) Anteckningar af strödda märkliga händelser och karaktersdrag hos historiska personer, som någon under loppet af sin lefnad haft tillfälle att bevittna eller samla. — Skrifves äfv. *Memoirer*.

MEMORIAL, ---äl, n. 5. o. 5. Inlaga, ansökning, skriftlig anmälan i något viktigt ämne. — *S. m. 3.* Minnesbok, minneskladd på köpmanskontor.

MEN (e långt och slutet), n. sing. 1) Skada. *Han föll och slog sig så illa, att han ännu har m. deraf. Få m. af något. Det länder honom till m. Stårja sig m.*, begå mened. — *Syn.* Se *Skada*. — 2) (i äldre språket) Fel, lyte. *Deraf: Menför, Menföre, Menlös.*

MEN, männ, konj. 1) Betecknar motsägelse, stridighet, undantag, invändning, inskränkning. *Söka, m. icke finna. Hon är vacker, m. elak. Han hetes vara qvick, m. det har jag ej kunnat finna. Han berömmes för sin frikostighet, m. så är han och rik.* — 2) Brukas, då man vill angifva skälet till något, hvarför man vill ursäktas sig. *Det är visst sant, att jag slagit honom, m. han förolämpade mig.* — 3) Nyttjas i samtal i början af en mening, som har afseende på något föregående, och i en förebrående, föreställande, tillrättvisande, hotande, uppmanande ton, o. s. v. *M. skall ni då aldrig upphöra att tala om det der? M. säg, vill ni då aldrig taga skäl? M. hvad har jag då gjort? M. tycker ni, att det är rätt? M. är ni då alldeles ifrån förståndet?* — 4) Inleder en mening, då man vill återkomma till ett ämne, eller afbryta det, hvarom man talar. *M. låtom oss återkomma till frågan. M. nog nu om den saken.* — 5) Förbinder den mindra satsen i en slutledning med den större, t. ex.: *Den vise är lycklig; m. Sokrates är vis; följaktligen är Sokrates lycklig.* — *S. n.* (fam.) Invändning, inkskränkning, svårighet. *Hans beröm är alltid åtföljdt af något m. Man får alltid höra så många om och m., att man ledsnar vid alltihop.*

MENA, v. a. o. n. 1. o. 2. 1) Tro, hålla före. Innebär egentl. någon grad af ovisshet, hvaremot ordet *Tro* innebär säker öfvertygelse. *Han m-r, att det icke går an. Jag m-r, att ni fått låna penningar af mig; är det icke så? Stå inte och m., utan säg rent ut. M-r ni det? Hvad m-r ni om den saken? Han mente sig göra väl.* — *Syn.* Se *Tro*. — 2) Fästa en viss betydelse vid något; tänka sig person eller sak vid ett ord, ett yttrande; åsyfta; tänka. *Hvad m-r ni med det? Hvem m-r ni? Dermed m-r han mig. Han mente ingenting dermed. Han m-r ingenting med sina löften. Jag m-r ej dermed, att . . . Det är icke så jag m-r. Är det så ment? är det afsigten? M. ett och säga ett annat. Han m-r intet ondt dermed. Det är icke så illa ment. M. en väl, m. väl med en, vilja en väl. M. ondt, hafva ondt i sinnet.*

MENAD, -ád, f. 5. (från grek.) Bacchi prestinna, bacchant.

MENAGERA, --schëra, v. a. 1. (fr. *Ménager*) Hushålla med; skona; varsamt behandla. — *M. sig*, v. r. Vara rädd om sig, skona sig; gå varsamt till väga.

MENAGERIE, --scheri', n. 5. (fr.) Samling af sällsynta utländska djur.